

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Καθώς χορμάριζαν τ' ατύχητα στα σπαιφουδούμια, τού Βίλλυ φού φανότανε πώς φωνάζανε :

— Κλέφτης! Κλέφτης!

Επίσης καθώς τράζανε ή ροδες τών τράμ στις στρωμές, ατύχητα τού φανόταν πάλι πώς κάποιος φωνάζε :

— Πιάστε τον! Πιάστε τον!

Νόμιζε πώς όλοι οι άνθρωποι τόν ζητάζανε αίσθητά, τού ρίζγανε ματιές γεμάτες γοήδρα. Τού φανότανε άζομη πώς θα χυμούναν άπάνω του Ξαφινιά και θα τόν έπιαναν. Άζομη ή Βίλλυ Βούδη νόμιζε πώς κάποιος τόν παρακολουθούσε... Νόμιζε πώς τόν κινήγούσαν. Άπό στιγμή σε στιγμή, περίμενε ένα βιαθό χέρι ν' άκουμπήση στόν ώμο του. Κι έτρεχε γιά να μη τόν πιάσουν, ενώ κανείς δέν τόν έπομαζόταν... Κανείς...

Μολαταύτα τά κουνουρίσματα τών τράμ, ή φωνές τών παιδιών, τά κλάζον τών άτυχητών, κάθε χροτός τής πολυθρόνης σκουιάς, τού φανόταν τού Βίλλυ πώς έκούζε στ' αυτιά του :

Βίλλυ Βούδη, σάσου!

— Κλέφτη, πού πιάς;

Περατόντας λοιπόν βιαστικά, σκεφτός, κρυβόντας τó πρόσωπό του, Έτρεχε σχεδόν. Και σε κάθε γωνία τού δρόμου, γύριζε δελά και κιντούσε πίσω του...

Κι ύστερα έτρεχε πάλι, έτρεχε όσο μπορούσε. Άν τόν πιάναν, άς τόν πιάναν τουλάχιστο σάπι του. Δέν έπρεπε να άρξη να τόν πιάσουν τó δρόμο, μπροστά σ' όλο τόν κόσμο... Όχι τέτοια ντροπή, τέτοιο ρεζίλι δέν θά τώδελε. Άλλοιστε έιχε μετανοήσει κι' όλος. Θά πήγανε μέσα τó σακκίδιο με τά χρήματα, όσα κι' άν έιχε μέσο, χωρίς να τ' άνοιξη καθόλου. Θά τώστειλε πίσω, στόν κάτοχό του. Ή θά τó πέταγε μακριά, θά τάρριε στό δρόμο κι' άς τόβρισκε κανένας άλλος...

Τό ξένο χρήμα πού κρατούσε χρωμένο κάτω άπ' τά παντοφύλια του τούκωνε τó χέρι... Κι' άπό στιγμή σε στιγμή, τού φανότανε πώς βράμανε όλοένα περισσότερο. Τώρα τού φανότανε πώς ζύγιζε ό-κάδες!...

Καταβόλωντας τέλος προσπάθεια μεγάλη, ή Βίλλυ Βούδη άνέθηκε σ' ένα τράμ και πήγε και στάθηκε μπροστά, στόν έξώστη, δίπλα στόν οδηγό. Πήγε κει γιά καλύτερα. Νόμιζε πώς θάταν ασφαλέστερος. Μα κι' εκεί τού φανότανε πώς όλοι τόν κιντάζαν άγρια. Και διαρκώς σκεφτότανε τί θά γινότανε τώρα στό μικρό υποκατάστημα τής Τραπέζης τού Έμπορίου, εκεί κάτω στήν άρχή τής οδού Μίλλερ...

Έδώ και πέντε λεπτά τής ώρας, ήτανε κι' αυτός εκεί. Έιχε πεί να σπρωξει τισ τελευταίες του οικονομίες. Μόλις όμως μπήκε μέσα, βρέθηκε άμέσως μπροστά στόν πειρασμό... Έκει, σε μιá θυρίδα τού ταμείου, έιχε άραδιασμένα τρία σακκίδια γεμάτα χρυσάφι. Δίπλα, ένας άνθρωπος σνομολούσε με τόν ταμία. Φανόταν υπάλληλος άλλης Τραπέζης. Έιχε έρθει να καταθέση κάποιον μεγάλο χρηματικό ποσό... Ά-χοιμώσε άνωστατος μπροστά τήν θυρίδα κι' άλλος κανένας δέν ήταν εκεί εκείνη τήν ώρα. Και τότε τόν έκρινε τόν Βίλλυ ή πειρασμός. Άρπαξε ένα σακκίδιο και τώδελε στά πόδια.

Με δύο πηδημάτα βρέθηκε στήν πόρτα, κατέβηκε γρήγορα τά λίγα σκαλιά, βγήκε στό δρόμο κι' έγινε άφαντος μέσα στό πλήθος...

Έξωφρα άνατριχιάσε! Μφο' άπό τó τράμ, δυό μάτια τόν κιντάζαν αίσθητά, έρενητικά. Ό άνθρωπος εκείνος θά τόν παρακολουθούσε ασφάλως.

Μά όχι, όχι... Ό φόβος τόν έκανε κι' έδαξε τέτοιες ιδέες. Ό φόβος... Ό, αυτός ό φόβος!...

Μ' ένα πηδημα ή Βίλλυ Βούδη βρέθηκε πάλι στό δρόμο... Μόλις πάτησε στό πεζοδρόμιο, γύρισε και κιντάξε πίσω του. Ό κήριος πού τόν άγριοκιντάξε, έιχε κατεβεί κι' αυτός. Κι' έρχόταν ίσια πρós τó μέρος του...

Ό Βίλλυ κινήφτηκε πίσω άπό ένα στήλο. Ό κήριος με τó σταχτι πανοφύλι έρχότανε καταπάνω του...

— Άστινωμικόξ θάνα, σκέφτηκε ή Βίλλυ Βούδη. Ό κήριος με τó σταχτι παλτό δέν άπεχε τώρα ούτε δεκά βήματα. Σε τρία δευτερόλεπτα, θά τόν έιχε πιάσει...

Ό Βίλλυ έννοιασε τά πόδια του να τρέμουν, τά γονάτά του να λυγίζουν. Νόμιζε πώς θάπεστε κάτω λιπόθυμος.

Σάν άστασιή, πέρασε τότε άπ' τó κεφάλι του μιá ι-

δέα. Δίπλα του, σ' άπόσταση λίγων μέτρων, κούρσε ήσχα τά βαθεία νρού του τó ποτάμι. Σκέφτηκε να πετάξη τó σακκίδιο με τά χρήματα στό νερό.

Μά όχι... Αυτό θάτανε τρέλλα. Θά τόν βλέπανε... Και θά τόν πιάνανε. Όχι, δέν έπρεπε να τó κινή αυτό. Θάκανε κάτι άλλο καλύτερο...

Με μιá γρήγορη κίνησι, έβγαλε τó φιλό πανοφύλι πού φορούσε, τώκανε κοντάρι, τώδελε μέσα σ' αυτό και τó πονηγύ και τώχωσε στήν άμασάλη του. Έπειτα έβγαλε μιá στιγμή τó καπέλλο του, έσχισε τή φαρνιά μαύρη χορδέλλα, τού άλλαξε τó στήμα και τó φέρεσε πάλι. Έβγαλε και τά κίτρινα γυαλιά πού φορούσε, τάβαλε στήν τσέπη κι' έτσι ή όψη του άλλαξε έντελως.

Μ' αυτό πήρε λίγο θάρρος και προχώρησε πω ήσυχος τώρα, πω ψυχραμος, πω κήριος τού έκαυτο του. Παράξενο πράγμα!... Τώρα τόν φανότανε πώς ό κόσμος δέν τόν έπρόσεχε πειά και πώς κανείς δέν τόν έπομαζόταν...

Προχώρησε έτσι κήμωσο διάστημα. Ό κήριος με τó σταχτι πανοφύλι τόν παρακολουθούσε άμαγε άζομα;

Ό Βίλλυ Βούδη δέλησε να κιντάξη πίσω του. Θεώρησε όμως καλύτερο να μη δώση σημασία, κι' έτσι δέν έγύρισε...

Προχώρησε λοιπόν και σε λίγο ελδε ένα τράμ. Μπήκε πάλι μέσα και στάθηκε στόν έξώστη. Ό άνθρωπος με τó σταχτι πανοφύλι, έ-κείνος πού τόν παρακολουθούσε πριν, δέν ήταν στό τράμ.

Ό Βίλλυ Βούδη άνέπνευσε τώρα ελεύθερα. Όταν τó τράμ προχώρησε άρρατά, ή Βίλλυ κατέβηκε. Προχώρησε ένα διάστημα με τά πόδια κι' έπειτα στάθηκε και περίμενε τó τράμ πού θά τόν πήγανε στή γειτονιά του. Αισθανότανε τώρα άσφαλής τόν έκαυτο του.

Στό δρόμο, ενώ τó τράμ προχωρούσε, ή Βίλλυ Βούδη βυθίστηκε σε σκέψεις...

Ήταν ένας φτωχός άνθρωπος. Ήτανε μονακός. Έπαιξε πρώτα, τά βράδια, πιάνο σ' ένα σινιομακό κινηματογράφο. Και τότε κάποιος τά κατάφερε. Άπ' τόν καιρό όμως πούβλεπε ή κινηματογράφος κι' έμεινε χωρίς δουλειά, ζούσε άπό κάτι μικρές οικονομίες πούχε καταθέσει στήν Τραπέζα τής Έργασίας.

Τό καταρμένο τó χρήμα!... Ήτανε πάντα φτωχός. Φτωχός και τίμιος. Έιχε άγαπήσει ένα κορίτσι πούτανε κι' αυτό φτωχό και τίμο, όπως ήτανε κι' αυτός, και τó παντρεύτηκε.

Τώρα όμως δέν ήτανε πειά φτωχός. Τώρα έιχε χρήματα, χρήματα πολλά. Όλόκληρη πε-

τιομοία. Μπορούσε να παντρευτή, ν' άνοιξη σάπι και να περάση επί τελους καλά. Ήτανε πλούσιος...

Τά λεπτά αυτά θά τού έφταναν γιά όλη του τή ζωή. Θά μπορούσε, επί τελους, να ζήση με τή γυναίκα του ευτυχισμένος, έπειτ' άπό τόσες στεργήσεις...

Όταν έφτασε τó τράμ στή γειτονιά του, ή Βίλλυ Βούδη κατέβηκε και προχώρησε πρós τó σπίτι του.

Με βήμα βαρύ και κωφασμένο άνέθηκε τή σκάλα και κλειστήκε στήν κάμαρά του.

Έπεισε έξαντλημένος σε μιá καρέκλα. Πετάξε τó καπέλλο του στό κρεβάτι κι' άνοιξε τó παλτό του, στό όποιο έιχε διπλώσει τó σακκίδιο με τά χρήματα. Τό ξεδίπλωσε και τά χέρια του τρέμανε. Έ-ξωφρα τά μάτια του γούλάωσαν. Έννοιωσε σ' όλο του τó σωμα κρπον ιδρώτα. Τά χρήματα δέν ήταν εκεί. Έιχανε χαθεί. Θά τούχανε πέσει στό δρόμο, χωρίς άλλο...

Θά τού πέσανε άπό άπροσεξία του κάτω, πούς ξεφει πού... Ίσως σάπι τράμ. Ίσως στό δρόμο, πούς ξεφει...

Άλλά τί τόν ένδιέφερε τó μέρος... Χαμένα ήτανε μιá φορά. Χαμένα...

Ό Βίλλυ γέλασε πικρά και πέταξε μακριά μ' άγανάκτηση τó παλτό του. πού άπλώθηκε φαρνθό πλατ' στό πάτομα.

Έως στεναγμός βγήκε τότε άπ' τó στήθος του. Κλέφτης όχι, δέν ήτανε πειά κλέφτης. Δέν έιχε κλεμένο χρήμα στά χέρια του. Θάχε τώρα άναταιμένη τή συνείδηση

Σε μιá βραδυνή εφημερίδα πού πήρε άργότερα να διαβάση...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποιος νεαρός στιχοπλάσος έστειλε κάποτε από την επαρχία του μιά χειρόγραφη τραγωδία στο αυταρχικό ποιητή Πιρόν, συνο-

νονομένη με μιά έπιστολή στην όποια τόν παρακαλούσε να σημειώ- σουν όσους στίχους της τραγωδίας δεν έβρισκε καλούς μ' ένα σταυρό.

Όταν ο νέος, ύστερ' από καιρό, πήγε στο Παρίσι, ή πρώτη του δουλειά ήταν να έπισκεφθή τόν ποιητή και να ζητήσει την τρα- γωδία του. 'Ο Πιρόν τού έδωσε τά χειρόγραφα του και ό σι- χουργός τ' άνοιξε μπροστά του γεμάτος περιέργεια.

—Μά πώς! φώναξε έξαλλος από χαρά. Δεν έχετε σημειώσει ούτ' ένα σταυρό;

—Μήπως θέλατε να μεταβάλω την τραγωδία σας σε πραγμα- τικό νεκροταφείο; τού άπάντησε έξυπνότερα ό ποιητής.

Μιά φορά κάποιος δραματικός συγγραφέας, τού όποιου τó στόμα ανέβιδε δυσωπία, είχε περιέλθει σε άμνηχανία, γιατί δεν ήξερε με ποιού είδους θάνατο να σκοτώσει τó τέλος τού έργου τόν ήρωά του και τού άλλα δευτερευόντα πρόσωπα.

Έπειδή δεν έβρισκε καμιά πρωτότυπη λύση, σκέφτηκε να καλέ- σουν τόν περίφημο ήπτοτή Κρεμλιόν για να ζητήσει τή γνώμη του. Τόν έφώναξε πραγματικά στο σπίτι του και, αφού κάθισε δίπλα του, άρχισε να τού έξηγη ήν ύπόθεσι.

Σέ μιά στιγμή όμως ό Κρεμλιόν, μη μωρώντας να ύποσέρη τή δυσωπία τού στήματός του, άσπασχορήσσε τρομαγμένος και φώ- ναξε :

—Μά τί κιάθεσαι και πονοκεφαλάς, αφού μπο- ρείς με τήν άνασθηή σου να δηλητηριάσεις όλα τά πρόσωπα τής τραγωδίας σου;

Κάποιος νέος ποιητής έπεσκέφθηκε μιά μέρα τόν Πιρόν για να τού προσφέρει ένα φασιανό. 'Ο Πιρόν έπρεε τó δώρο του και αφού έλαχρί- στηκε τó νέο για τó δώρο, τόν έδωσε στή μι- γείρισά του.

Σέ λίγο όμως, βλέποντας τόν έπισκέπτη να βγάη άπ' τήν τσέπη του μιά δέσμη χειρογρά- φων, γύμισε πρós τó μέρος τής κοψίνιας και τού είπε :

—Τι μου φέρνεις και χαρίζεσαι; 'Αν πρό- κεται να φάω τó φασιανό με τέτοια σάλτσα, στά- σουν καλύτερα να σου δώσω πίσω τó φασιανό...

Μιά μέρα κάποιος Γάλλος δοιξέ βρήκε τó φι- λόσοφο Καρτέσιο να τρώγη όρεκτικώτατα φα- ργητά

—'Από τότε συνήθισατε στήν καλοπέρασι κι' έσείς οι φιλόσοφοι; τού είπε ειρωνικά.

—Μήπως φρονείτε, άπάντησε δικηκώτατα ό φιλόσοφος, ότι ή φρούσι προσορίζει τά αγαθά τής μονάχα για τούς άμαθεύς;

—'Από τότε συνήθισατε στήν καλοπέρασι κι' έσείς οι φιλόσοφοι; τού είπε ειρωνικά.

—Μήπως φρονείτε, άπάντησε δικηκώτατα ό φιλόσοφος, ότι ή φρούσι προσορίζει τά αγαθά τής μονάχα για τούς άμαθεύς;

—'Από τότε συνήθισατε στήν καλοπέρασι κι' έσείς οι φιλόσοφοι; τού είπε ειρωνικά.

—Μήπως φρονείτε, άπάντησε δικηκώτατα ό φιλόσοφος, ότι ή φρούσι προσορίζει τά αγαθά τής μονάχα για τούς άμαθεύς;

—'Από τότε συνήθισατε στήν καλοπέρασι κι' έσείς οι φιλόσοφοι; τού είπε ειρωνικά.

—Μήπως φρονείτε, άπάντησε δικηκώτατα ό φιλόσοφος, ότι ή φρούσι προσορίζει τά αγαθά τής μονάχα για τούς άμαθεύς;

—'Από τότε συνήθισατε στήν καλοπέρασι κι' έσείς οι φιλόσοφοι; τού είπε ειρωνικά.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ενα άνέκδοτο τού μάκαρτου Καραμήτσα. Τά δώρα τού Θεού. Γιατί δεν έχει ή 'Ελλάς καλή δεικίση. 'Ο βασιλεύς; Γεώργιος κι' ό δάσκαλος πού δεν είχε μετατεθεί ποτέ. 'Εκτός έάν... Μιά σοφή παρατήρησις τού βασιλέως, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο καθηγητής τού Πανεπιστημίου κ. Χατζηδάκις, διηγήσε μιά φορά, τó έξης ανέκδοτο, τó όποιο άκουσε από έναν άλλον συνάδελ- φό του, τόν μακαρίτη Καραμήτσα.

—«Μιά φορά ό Θεός θέλησε να δώσει από ένα δώρο στους διαφόρους λαούς τής γης. Σκέφθηκε λοιπόν να τούς καλέση και να τούς ρωτήσει, σάν τί ήθελε ό καθένας να τού χαρίση. 'Αλλά έπει- δή, άν καλούσε τούς λαούς, θά γινόταν μεγάλο σάισουρο στόν ού- ρανό, σκέφθηκε δια προτιμότερο θά ήταν να καλέση τούς άγιους πού τριμεί περισσότερο κάθε λαός.

Έκάλεσε λοιπόν τόν 'Άγιον Διονύσιου τών Γάλλων, τόν 'Άγιον 'Ιανούαριου τών 'Ιταλών, τόν 'Άγιον Μερκουρίου τόν 'Ισπανίων, τόν 'Άγιον Γεώργιου τών 'Ελλήνων και οίτω καθ' έξής :

—Σάν μαζεύτηκαν όλοι οι 'Άγιοι, τούς είπε ό Θεός :

—Σάν τί νομίζετε ότι χρειάζεται κάθε τάπος για να τού τó δωσω;

'Ο 'Άγιος Διονύσιος ζήτησε για τή Γαλλία τόν πιο καλύτερο στρατό τού κόσμου.

Κι' ό Θεός τόν έδωσε κι' από τότε ή Γαλλία έχει πράγματι τόν πρώτο στρατό τού κόσμου.

'Ο 'Άγιος Μερκουρίου ζήτησε όμορφες γυ- ναίκες για τήν 'Ισπανία.

Κι' ό Θεός τίς έδωσε κι' ή 'Ισπανία έστινε ή πιο όμορφη τής Οικουμένης.

'Ο 'Άγιος 'Ιανουάριου τών 'Ιταλών ζήτησε :

—Λιακάδα στήν 'Ιταλία, για να ύπαλονούνται οι 'Ιταλοι και ν' απολαμβάνουν μακαριώτατα και τελετελιά...

'Ο Θεός τούς έδωσε λιακάδα και γι' αυτό ό 'Ιταλοί έστινε ό πιο τελετελικός και άκαθαρός λαός τού κόσμου.

Ήθελε κατόπιν κι' ή σεμιά τού 'Αγιου Γε- ωργίου.

—Και σέ Γεωργιε, τού είπε ό Θεός, τί θές, για τήν άγαθηή μου τήν 'Ελλάδα :

—Τό μονοπόλιο τής σταφίδας, τού είπε ό 'Άγιος Γεώργιος.

—Νά τó έχετε, τού ευχθήθηκε ό Θεός.

—Και σέ παρακαλώ, Μεγαλόδυναμι, είτε πάλι ό 'Άγιος Γεώργιος, έπειδή είμαστε μικροί λαός...

—Τι, Γεωργιε, τί :

—Δώσε μας και κλίμα καλό.

—'Ε, τέλος πάντων, για τó χατήρι τής 'Ελ- λάδος, πάρτε το κι' αυτό!

'Ο 'Άγιος Γεώργιος όμως δεν έβγαλε. Στε- κότανε και φωνότανε πώς κάτι ακόμα ήθελε να ζήτηση.

Ήταν μού έπίτρεψεν ή Παντοκράτοριά σας ; είτε τέλος.

—Τι ; ρώτησε ό Θεός.

—'Ενα δώρημα ακόμη!...

—'Α, αδύνατον, πήρατε δυό, ενώ οι άλλοι πήραν από ένα.

—Μεγαλόδυναμι, από τή μικρή 'Ελλάδα διεδόθη ό Χριστιανι- σμός... Δώστε της κάτι τι ακόμα. Είναι μικρή... Πώς θά ζήση...

—Σάν τί ;

—Διοίκισι χορηγή!

—Τίποτε, Γεωργιε, πολλά έπηρες!... Πήγαινε!... Πήγαινε!

Και έτσι, από τότε ή 'Ελλάς έχει σταφίδα, έχει κλίμα πρώτης τάξεως, αλλά καλή Διοκίση ούτε έχει ποτέ, ούτε θ' άποζητήση!...»

Κάποτε ό Βασιλεύς Γεώργιος είχε πάει σ' έναν άπομακρυσμένο Διημο τών Καλαβριτών, όπου τόν πρόδέχτηκε ό δάσκαλος τού χω- ριού και τόν έφιλοξένησε στο σπίτι του.

'Ο Βασιλεύς ρώτησε τó δάσκαλο για διάφορα πράγματα. Τέλος τόν ρώτησε πώς έτι έχει στήν ύπηρεσία και πότες μεταθίσει είχε στο διάστημα τού διδασκαλικού σταθίου του.

—Είμαι δάσκαλος 23 χρόνια, Μεγαλειότατε, και ύπηρετώ εδώ στο χωριό από τότε τού πρώτου διοριστικού.

—Μπαρό! τού είπε τότε ό Γεώργιος. Πώς έγινε αυτό τó θαύμα;

—Είπε πολύ καλός δάσκαλος, Μεγαλειότατε, τού έξη- γησε επεριορίοντας ό Δημαρχος τού χωριού, και γι' αυτό δεν τόν μετακίνησεν κανένας από δω.

—Νά λοιπόν μου καταγοροήν τή συναλλαγή, είπε ό Βα- σιλεύς. Οι καλοί δεν πρέπει να φοβούνται τίποτε στήν 'Ελ- λάδα.

Και έπειτα από λίγο, σάν να μιλούσε με τόν έαυτό του, πρόσθεσε :

—'Εκτός άν τούς μόν τιμωρούν δια άτελειώτρω μετα- κινήσεως και τούς άλλους δια παθητικής άνησίας!...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΙΣΤΕΣ

'Ο Γάλλος συγγραφέας και 'Ακαδημαϊ- κός Μαρσέλ Πρεζέ

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

'Ο ενεργέτης μοιάζει με άνθος άρωματικό. 'Όσο κίαιγεται, τόσο περισσότερο ευωδιάζει.

—'Όποιος ζητεί να χορτάσει τούς πόθους του είνε σάν να θέλη να οδύνη τή φωτιά με άχυρα.

—Καλά είνε ν' αγαπούμε, αλλά καλύτερα να μιάς αγαπούν. Τó πρώτο είνε σκληριά, τó δεύτερο κυριαχία.

—'Ο άνθρωπος θεωρεί ώραιο ό τι αγαπά και σεβαστό ό τι πι- στεύει.

—'Η πλάσις γεννιέται, αψάνει, πολλαπλασιάζεται και ό άνθρω- πος παρίσταται μάρτυς τής.

του, μπορούσε να περιττήση με τó κεφάλι ψηλά, όπως και πριν...

Σέ μιά βραδινή έφημερίδα πού πήρε άργότερα να διαβάση, ό Βίλλυ Βούρνι, είδε πώς ένας άνθρωπος πού φορούσε σταχτι παλτό είχε κλέψει από τήν Τράπεζα τής 'Εργασίας ένα σακκίδιο με τριάντα χιλιάδες μάρκα. Τόν πιάσαν όμως, άμείους σχε- δόν, κοντά στή μεγάλη γέφυρα, όπου είχε τήν άνοησία— τήν άπιστευτή άνοησία—να τ' άνοιξη και να μετρήση τó χρήματα μπροστά στόν κόσμο...

Και τότε ό Βίλλυ Βούρνι κατάλαβε τί είχε συμβεί. Τά λεπτά πολυαινε πέσει κοντά στή γέφυρα, εκεί πού τούχε φανεύ πώς τόν παρακολούθησε ό κύριος με τó σταχτι παλ- τό, τήν ώρα πού τά τύλιξε μέσ' στό πανωφόρι του. 'Ο κύριος με τó σταχτι πανωφόρι τά βρήκε, τ' άνοιξε άνύ- ποπτος, και τόν πιάσαν για κλέφτην!

Τι σκληρή, τί άκατανόητη, τί μοχθηρή ποίνου ή τύχη καμιά φορά!...

